

Adio! La București

Mircea Cărtărescu

un timp am fost atât de apropiați amândoi
încât îmi aminteam episoade din copilăria ta
și visam visele tale
și când tu îți mâncai curcubeul la lactobarul de lângă scala
eu schimbam fețe - fețe...
un timp am fost atât de fericiți amândoi
încât stăteam la facultate în aceeași bancă
și fondul de ten de pe fruntea ta mi se părea mai important pentru omenire
decât marile descoperiri geografice.
și apoi treceam dizolvând în culoarea de televizor în culori a umbrelei
magazinele cu frapé-uri, furouri și doftorii din pasaj
cei o sută cinci zeci și patru de centimetri ai tăi
măturau asfaltul în fața noastră
și spintecau cu lanternele întunericul bulevardului
în dreptul teatrului foarte mic

și îți cărau în memorie alte glasuri, alte încăperi...

dar s-a sfârșit, s-a sfârșit! de-acuma cu care amant
te mai împleticești pe sub stele, pe sub bolovanii de diamant?
de-acum patina timpului aproape-a virat
pe patinoarul părului tău patinat.
adio!
adio!
Adio!
la revedere, dragoste, în toamna aceasta!
de-acum amorul nostru sparge asfaltul pentru lucrările de canalizare
ca să ne asigure o existență decentă.
vreau să-ți mai spun
că aseară s-a prăbușit de singurătate
romarta copiilor.